

Pilda polilor

Luca 19:13 – *A chemat pe zece dintre robii săi, le-a dat zece poli și le-a zis: Puneți-i în negoț până Mă voi întoarce.*

Să ne rugăm:

Doamne, fiind adunați aici, vrem să-Ți mulțumim pentru toată bunătatea și îndurarea Ta față de noi. Cine suntem noi ca Tu să ne tratezi în acest fel, să ne aduni împreună și să ne dai oportunitatea să auzim cuvântul Tău, să avem comuniune cu Tine, să ne dăm pe noi înșine Ție și să Te lăsăm să lucrezi în noi mântuirea Ta glorioasă, pentru slava numelui Tău? Ne predăm în totalitate Ție și spunem: „Doamne, suntem aici. Ce ai Tu să ne spui? Vorbește, Doamne, căci robii Tăi ascultă.” Îți cerem în numele Tău. Amin.

Puneți-i în negoț, pentru că Eu voi veni

Tema acestei conferințe este „Folosește-i până Mă voi întoarce” sau, cum spune textul de la început, „*Puneți-i în negoț până Mă voi întoarce*”. Cu ce trebuie să ne ocupăm? Cu punerea în negoț a polilor. De ce? Pentru că Domnul vine.

Mă gândesc că toți suntem conștienți că venirea Domnului este iminentă. Totul pare să spună că lumea se apropie de sfârșit și Domnul vine să Își întemeieze Împărăția Lui pe pământ. Ce veste bună este aceasta! Venirea Lui este ceea ce noi așteptăm. Eu cred că Domnul poate reveni în orice moment. Nu trebuie să așteptăm să se împlinescă mai multe profeții, pentru că, după cum înțelegem noi, toate profețiile legate de evenimentele premergătoare venirii Domnului deja s-au împlinit. Evenimentul următor este venirea Domnului, iar noi suntem exact în acest punct. Pe o parte, este destul de emoționant să ne gândim că noi am putea fi aceia care vor fi răpiți

la tron ca să-L întâmpine pe Domnul la revenirea Lui. Pe de altă parte, este un lucru la care trebuie să ne gândim cu toată seriozitatea: Ce ar fi dacă El ar veni acum? Toți dintre noi ar fi răpiți la tron? Sau unii ar fi lăsați? Noi trăim într-o vreme foarte serioasă, deci este esențial să luăm în considerare ce a zis Domnul: „Puneți-i în negoț, pentru că Eu voi veni.”

Pilda polilor

Domnul Isus era pe drumul spre Ierusalim pentru ultima oară. Chiar și ucenicii Lui credeau că El avea de gând să ia Împărăția atunci, de aceea El a încercat să le zică adevărul. Este adevărat că El urma să ia Împărăția, dar nu atunci. El mergea spre Ierusalim să moară, să împlinească lucrarea de răscumpărare și să pună temelia Bisericii, în vederea întoarcerii Lui iminente. Așadar, Domnul a folosit o parabolă. A spus că un om de neam mare a plecat într-o țară îndepărtată să primească o împărăție și să se întoarcă. Știm că, atunci când Domnul a fost pe pământ, Palestina era sub Imperiul Roman. Pe atunci exista o practică în Imperiul Roman: unii mergeau la Roma ca să primească o împărăție, după care se întorceau ca să își conducă teritoriul primit. Aici Domnul a folosit această parabolă ca să arate că El este acel om de neam mare, pentru că El este atât Fiul lui Dumnezeu, cât și Fiul Omului. El S-a întors în Cer ca să primească Împărăția de la Tatăl Său, Împărăție ce nu este din această lume, ci este Împărăția cerurilor.

Cei zece robi

Înainte ca omul de neam mare să plece, el i-a chemat pe cei zece robi la el. Acum, într-un sens, noi suntem robii Lui. Este adevărat că, din perspectiva harului, noi suntem copiii Lui, fiind născuți de Duhul lui Dumnezeu, dar și noi avem o responsabilitate. În ceea ce privește responsabilitatea noastră, noi suntem robii lui Dumnezeu; El ne-a dat fiecăruia dintre noi un pol.

Diferența dintre pol și talant

Știm că există o diferență între pol și talant. În Matei 25 Domnul Isus a spus o întâmplare despre talanții care au fost dați robilor Lui, după capacitatea fiecăruia. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia

i-a dat doi talanți și altuia i-a dat un talant. Talanții vorbesc despre darurile spirituale, care sunt date în funcție de capacitatea naturală. Fiecărui slujitor al Domnului, fiecărui frate și soră, tuturor celor care au fost născuți din nou, El le-a dat un dar. Este la fel ca și în cazul trupului fizic – Dumnezeu a dat un dar tuturor membrilor trupului. De exemplu: El a creat ochii și a dat ochilor darul de a vedea. Tot astfel, fiecărui mădular al trupului lui Cristos i s-a dat un anume dar spiritual, potrivit locului în care Dumnezeu l-a așezat în trup ca să-și exercite darul – nu pentru slava proprie, ci pentru creșterea întregului trup. Fiecărui om, după ce a fost mântuit, i s-a dat un dar potrivit capacității lui și potrivit locului unde Dumnezeu l-a așezat. Acel dar nu este pentru el însuși, ci pentru întregul trup. Aceștia sunt talanții.

Polii vorbesc despre responsabilitate

În parabola polilor erau zece slujitori și fiecăruia i s-a dat un pol. De ce numărul zece? Numărul zece este numărul responsabilității. Uneori ne gândim că e suficient să credem în Domnul Isus, că totul este prin har, că nu avem nicio responsabilitate. Dar lucrul acesta nu este adevărat. Pe de o parte, într-adevăr, totul este prin har, dar harul nu ne îngăduie să fim iresponsabili; de fapt, harul ne ajută să fim responsabili. Celor zece slujitori li s-a dat în mod egal câte un pol.

Polul vorbește despre viața spirituală din noi

În parabolă, polul nu vorbește despre daruri, ci vorbește despre viață. Chiar dacă am avea daruri diferite, viața care ni s-a dat este aceeași. Cristos este viața noastră. Dar când ne este dat Cristos, când suntem născuți din nou, noi suntem doar bebeluși în ceea ce privește viața noastră spirituală. Nu suntem ca Adam, care a fost creat om matur. Când noi suntem mântuiți, devenim copiii lui Dumnezeu, și viața primită, viața lui Cristos, este doar începutul. Voia lui Dumnezeu este ca această viață pe care ne-a dat-o – viața lui Cristos – să fie în noi „nădejdea slavei”. Cu alte cuvinte, această viață a lui Cristos trebuie să crească în noi. Sau, altfel spus, trebuie să creștem în Cristos, lăsând ca viața Lui să se dezvolte pe deplin. El va reveni numai după ce vom fi ajuns la maturitate și ne va primi ca mireasă a Lui.

Viața spirituală trebuie exersată

Această parabolă nu vorbește despre daruri spirituale; ea vorbește despre viața spirituală. Noi toți am primit aceeași viață, care este Domnul nostru Isus, dar această viață trebuie folosită. Cu alte cuvinte, e nevoie ca ea să fie exersată. Când îți exersezi viața spirituală, atunci ea crește. Dacă nu o exersezi, nu faci comerț cu ea – ca acel slujitor rău, care a pus polul într-un prosop și l-a ascuns –, rezultatul va fi că viața ta nu va crește. Acel slujitor nu a făcut nimic cu viața pe care i-a dat-o stăpânul lui și când Domnul Isus se va întoarce, el va fi tot un bebeluș în Cristos. Aceasta este o parabolă care ne îndeamnă pe fiecare să exersăm viața pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

În zilele noastre, exercițiul fizic este la mare modă în această țară. Oriunde vă duceți, întâlniți oameni care aleargă sau fac gimnastică; chiar și la hoteluri trebuie să fie o sală de sport, ca să poată fi folosită de persoanele care vor să se antreneze. Biblia spune că exercițiul fizic are puțin folos. Cu alte cuvinte, el *are* un folos. În țara aceasta tinerii petrec foarte mult timp înaintea televizorului sau a calculatorului și nu fac sport. Chiar dacă ne hrănim sănătos, tot nu vom avea un trup sănătos fără exercițiu fizic. Dar exercițiul fizic folosește la puțin, căci folosul major este pentru trupul tău care, bineînțeles, devine sănătos și vei avea și o minte sănătoasă. Deci are unele beneficii. Însă numai trupul tău este cel care primește cel mai mare beneficiu. Cât de mult timp vei avea parte de acest beneficiu? Să zicem că trăiești până la 100 sau 120 de ani. Acela este timpul în care beneficiezi de pe urma exercițiului fizic; acela nu este o veșnicie. Așadar, este de puțin folos. Însă aceasta nu înseamnă să nu faci sport din cauză că este de puțin folos. Chiar și numai pentru acel puțin, trebuie să faci sport.

Exersează înspre evlavie

Însă există și un alt fel de exercițiu; este exercițiul înspre evlavie. În 1 Timotei 4:7 scrie: „Exersează înspre pietate” (Darby). Mie nu îmi place cuvântul *pietate*. Cumva, în mintea mea acest cuvânt se asociază cu o atitudine exterioară. Îmi amintesc că am fost odată pe o insulă din Filipine. Pe când eram acolo, am văzut o catedrală și m-am dus să o vizitez. Când am intrat, am văzut patru statui albe, îngenunchiate în fața altarului. Însă, când m-am apropiat de ele, am văzut că nu erau

statui, ci patru călugărițe care stăteau îngenuchiate și nemișcate în fața altarului. Primul gând care mi-a venit a fost: ce pioase sunt! După aceasta, al doilea gând a fost: oare într-adevăr aceasta este evlavie? Evlavie vine din interior și, este adevărat, este exprimată și în exterior. Dacă nu este în interior, ci numai în exterior, aceea nu este evlavie. Aceea nu este expresia vieții lui Cristos din tine.

Necredincioșii sunt morți față de Dumnezeu

Noi trebuie să exersăm înspre evlavie. Știți ce este în realitate exercițiul spiritual? V-ați exersat vreodată duhul? După ce crezi în Domnul Isus, primești un duh nou. Duhul cel vechi pe care l-a creat Dumnezeu era mort în păcate și în fărădelege. A fi mort nu înseamnă că organul nu mai este acolo. Un necredincios care trăiește prin sufletul sau trupul lui, chiar dacă duhul lui este mort față de Dumnezeu, totuși el poate comunica cu duhurile rele. Pe vremuri, în China, de unde provin eu, erau peste tot oameni care comunicau cu duhurile rele, dar nu aveau contact cu Dumnezeu, pentru că erau morți față de El.

Din punct de vedere științific, ce este moartea? Moartea este încetarea comunicării cu mediul potrivit. Care este mediul potrivit pentru duhul nostru? Dumnezeu. Dumnezeu este Duh. El ne-a creat cu un duh, ca să comunicăm cu El. Nu poți comunica cu Dumnezeu prin intermediul trupului tău.

Cu mulți ani în urmă, cosmonauții ruși s-au dus în spațiu și, când s-au întors, au spus: „Nu este niciun Dumnezeu. Am fost în spațiul extraterestru, ne-am uitat în jur, dar nu l-am văzut niciunde pe Dumnezeu.” E o absurditate! Cum poți intra în contact cu Dumnezeu prin trupul tău? Trebuie să intri în contact cu Dumnezeu prin duhul tău. Duhul lor era mort, de aceea nu a existat contact cu mediul potrivit. Duhul lor avut contact cu un mediu nepotrivit, nu cu mediul potrivit, care este Dumnezeu Însuși.

Credinciosul în Domnul Isus are contact cu Dumnezeu în duh

Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, eu cred că voi toți aveți această experiență: în momentul în care crezi în Domnul Isus, se realizează acel contact. Amintirea propriei mele experiențe este foarte vie în mintea mea. Am fost crescut într-o familie creștină, deci eram

obișnuit să mă rog. Știam cum să mă rog, dar rugăciunea mea nu se înălța mai sus de tavan. Nu exista niciun contact. Dar în momentul când într-adevăr m-am pocăit și m-am întors spre Domnul, cerul s-a deschis. Imediat am intrat în contact cu Dumnezeu în duhul meu. Într-un mod real am putut să spun din toată inima: „Abba, Tată.” Era cu totul diferit.

Slavă Domnului că, atunci când crezi în Domnul Isus, El îți dă un duh nou. Îți curăță păcatele și îți dă un nou duh. Ce este născut din Duh este duh. Deci, duhul tău este născut din nou; este înnoit. Cristos a venit și locuiește în duhul tău. Aceasta înseamnă să fii mântuit.

Duhul Sfânt vine să locuiască în duhul credinciosului

Când ești mântuit, Dumnezeu îți dă toate cele necesare ca să îți exersezi duhul. Cristos intră în tine și devine viața duhului tău nou; în același timp, Dumnezeu îți dă și Duhul Lui. Duhul Sfânt, a treia Persoană a Trinității, vine și locuiește în duhul tău nou. El este noul Mângâietor și este acolo să se îngrijească de tine. El este acolo să te ajute să îți exersezi duhul și rânduiește împrejurările din viața ta. Noi credem că pentru omul credincios nu există lucru „întâmplător”. Tot ce ți se întâmplă este rânduit de Duhul lui Dumnezeu. Noi numim aceasta disciplina Duhului Sfânt. El va hotărî împrejurările tale, persoanele pe care să le întâlnești și cu ce te vei confrunta. Duhul Sfânt aranjează toate detaliile din viața ta ca să te disciplineze, să te învețe și să te dezvolte, ca într-adevăr să poți crește în viața lui Cristos. De aceea spune în 1 Timotei 4:7: „Exersează înspre pietate” (Darby), deoarece ea este folositoare nu numai pentru acest veac, ci și pentru veacul care va veni.

Ungerea este în interiorul credinciosului

Ți-a vorbit vreodată Duhul Sfânt? Ai auzit vreodată glasul Lui? Nu este ceva din exterior; este ceva lăuntric. Biblia spune, în 1 Ioan 2:27, că noi avem Ungerea înăuntrul nostru. Cine este Ungerea? Este Duhul Sfânt care locuiește în noi. El este numit Ungerea, pentru că felul în care El lucrează în noi este asemenea unei alifii. Dacă te rănești și aplici o alifie pe rană, ai o senzație de alinare. Acela este modul în care lucrează Duhul Sfânt. El nu vine ca un vânt mare și puternic. Nu

vine ca un foc care arde. El vine ca un glas blând și liniștit, care îți vorbește. Însă El este foarte perseverent și nu te va lăsa să mergi mai departe până nu Ți răspunzi, într-un fel sau altul. În acest fel te învață El să îți exersezi duhul.

De exemplu, să presupunem că, înainte de a fi mântuit, erai o persoană căreia îi plăcea să exagereze, să prezinte lucrurile altfel decât sunt. Și cu cât te laudai mai mult cu niște lucruri, cu atât te simțeai mai bine. Așa erai înainte de a fi mântuit. După ce ai fost mântuit, continui să faci același lucru, pentru că obiceiurile vechi nu mor ușor. Însă, în mod ciudat, când începi să te lauzi și să exagerezi, auzi în interiorul tău un glas blând și liniștit spunându-ți: „Aceasta nu este adevărat. Ar fi mai bine să încetezi.” Este ca și atunci când conduci o mașină și, dintr-odată, frânezi. Noi poate continuăm cu ceea ce spuneam, dar, glasul nu va dispărea. Și dacă persisti în ceea ce faci, nu te vei simți bine, așa cum te simțeai înainte; de fapt, te vei simți foarte rău. Vei vedea că, până nu te pocăiești și nu ceri curățirea prin sânge, părtășia ta cu Dumnezeu este întreruptă. Ai avut această experiență? Dacă nu ai avut, mă întreb dacă ești cu adevărat mântuit, dacă Duhul Sfânt locuiește în tine. Cum poate El locui în tine fără să facă această lucrare, fără să lase viața lui Cristos să crească în tine?

Ungerea ne învață în lucruri mici și în lucruri mari

Conform cu 1 Ioan 2:27, voi aveți Ungerea în interiorul vostru. Nu aveți nevoie să vă învețe cineva, pentru că El vă va învăța în toate lucrurile, nu numai în lucrurile mari, ci și în lucrurile mici. Noi adesea credem că de lucrurile mici ne putem îngriji, dar, când întâmpinăm lucruri mari, avem nevoie să ne rugăm și să căutăm voia Domnului. Dar nu, Dumnezeu ne iubește atât de mult, încât El dorește să Se ocupe de fiecare detaliu. El vrea să fie implicat în lucrurile noastre și ne va vorbi și în cele mai mici lucruri, dacă suntem destul de liniștiți ca să ascultăm. Uneori vin oameni la mine și-mi spun: „Frate, dvs. vorbiți deseori despre faptul că Dumnezeu vă vorbește, dar mie Dumnezeu niciodată nu mi-a vorbit.” Ei bine, eu cred că este foarte ciudat dacă Dumnezeu nu ți-a vorbit niciodată. Ești într-adevăr al Lui? Dacă într-adevăr ești al Lui, te poate El neglija? El Se va îngriji de tine și va avea grijă ca viața lui Cristos din tine să se dezvolte, să

ajungă la maturitate. El nu te va lăsa să mergi după capul tău, pentru că te iubește. El trebuie să te conducă mai departe, pentru ca viața lui Cristos din duhul tău să ajungă la maturitate. Când apostolul Pavel i-a scris scrisoarea lui Timotei, i-a spus că aceasta este ceea ce face Duhul Sfânt.

Dacă acesta este cazul, nu credeți că trebuie să facem negoț, să folosim polii până când va veni Cristos? De ce trebuie să creștem spiritual până la statura lui Cristos înainte ca El să vină? Pentru că El nu se poate căsători cu un bebeluș. Ai văzut vreodată să se căsătorească un om matur cu un bebeluș? Niciodată! Este un lucru nepotrivit. Așadar, cât de important este să ne exersăm duhul!

Cele trei funcții ale duhului

Conștiința

Duhul nostru are trei funcții. Prima este conștiința. Din păcate, înainte de a crede în Domnul Isus, conștiința noastră nu avea mediul potrivit, care este Dumnezeu. Adeseori auzim pe oameni zicând: „Eu fac totul după conștiința mea.” Poți să jefuiești pe cineva și să zici: „Fac asta după conștiința mea.” Conștiința unui necredincios este măsurată după tradiții și obiceiuri – nu după Dumnezeu. În vechime, când un african mânca un alt om, îl muștra oare conștiința lui? Nu, conștiința lui îl lăuda, deoarece ea nu era guvernată de mediul potrivit. Dar dacă tu sau eu am mânca o persoană, cum ne-am simți? Ne-am simți rău, pentru că Dumnezeu este acum în conștiința noastră. El ne spune ce este bine sau rău. Când Pavel a fost înaintea guvernatorului, a putut declara, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, că avea o conștiință bună. Nu da la o parte conștiința ta, pentru că ea este acum glasul lui Dumnezeu. Înainte, conștiința noastră era în păcat și fărădelege, dar acum avem o conștiință nouă. Este datoria fiecărui credincios să păstreze o conștiință fără reproș înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Uneori Domnul pare să ne tulbure conștiința și El niciodată nu ne va lăsa până nu vom rezolva o problemă pe care știm că trebuie să o rezolvăm. Este important să ne exersăm conștiința. Nu trebuie să îți cercetezi tu însuși conștiința. Cu mulți ani în urmă a circulat în această

țară o învățătură care spunea că oamenii trebuie să își cerceteze conștiința și să mărturisească înaintea Domnului tot, începând din copilărie până în prezent, și să se curățească prin sânge. Să nu faci asta, pentru că atunci tot timpul vei fi sub condamnare.

Era un timp când această învățătură a străbătut toată lumea și a ajuns și în China. A atins în special pe cei din clasa de sus, pentru că ei vorbesc despre absolut. Trebuie să fii absolut curat și să ai o conștiință absolut fără cusur. A fost în China un creștin renumit, care a avut același grad ca tatăl meu în timpul războiului. Odată, când eram împreună, mi-a spus: „Ori de câte ori sunt slab din punct de vedere fizic, toate păcatele mele din trecut îmi revin în minte și trebuie să mărturisesc totul încă o dată.” Atunci i-am zis: „Nu, nu e nevoie să faceți acest lucru. Toate păcatele dumneavoastră din trecut au fost curățite de Domnul Isus. Dacă sunt sub sânge, nu mai sunt prezente. Vrajmașul este cel care încearcă să le aducă înapoi, ca să vă tulbure.” Însă, indiferent ce i-am zis, nu a fost ajutat. Gândiți-vă numai – o viață sub o acuzare continuă! În acest fel, cum poți trăi o viață victorioasă?

Astfel, vă îndemn cu tărie să realizați că vrăjmașul, când încearcă să vă acuze, el vine ca o furtună, căutând să vă apese. El nu îți va lăsa niciun colț unde să te ascunzi. Dar, atunci când Duhul Sfânt lucrează în voi, acela este un glas blând și liniștit. Este un glas persistent, dar liniștit, vorbind conștiinței tale. Creștinii au nevoie să își exerseze conștiința. Dacă Duhul Sfânt vorbește conștiinței tale, atunci vino înaintea Domnului cu ceea ce-ți spune. Biblia ne spune că El ne va învăța în toate lucrurile, nu numai în lucrurile mari, ci și în lucrurile mici. Și dacă rămâi în învățătura Lui, rămâi în Cristos.

Odată i-am întrebat pe câțiva tineri: „Cum se poate rămâne în Cristos?” Unii au zis că trebuie să te rogi mai mult ca să rămâi în Cristos. Alții au zis că trebuie să citești mai mult Biblia. Alții, că trebuie să participi la mai multe străngeri. Dar cheia este că trebuie să ascuți de Duhul Sfânt din tine. Dacă într-adevăr ascuți de glasul Duhului Sfânt, El te va purifica și te va face să crești spiritual.

Intuiția

Cum îți exersezi duhul? Duhul are încă o funcție. O numim intuiție. Intuiția este o cunoaștere directă. În general, cum acumulăm

cunoștință? Cu ajutorul creierului, al minții noastre. O acumulăm din exterior. Cu cât acumulăm mai multă cunoștință din exterior, cu atât suntem mai informați.

Cum Îl cunoaștem pe Dumnezeu? Nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu doar adunând cunoștințe intelectuale. Acela este un exercițiu intelectual, nu un exercițiu spiritual. Exercițiul spiritual este intuitiv. Dacă ești în contact cu Dumnezeu, Duhul Sfânt din tine va atinge intuiția ta și îți va da o cunoaștere directă de la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, vei începe să vezi lucruri, chiar dacă nu le poți explica. În Evrei 8 scrie că o porțiune din Noul Legământ spune: „*Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!»*», *căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei*” (v. 11). Ei bine, aceasta este intuiția.

Creștinismul a luat-o pe un drum greșit. A luat-o pe calea exterioară. După ce crezi în Domnul Isus, ți se spune ce ar trebui să faci și ce nu ar trebui să faci. Dacă respecti aceste lucruri, ești considerat un creștin bun. Eu am crescut într-o familie creștină. Țineam duminica, considerând-o ziua Domnului. În ziua Domnului nu aveam voie să lucrăm nimic. În timpul studenției, lucrul de care mă îngrozeam cel mai mult erau examenele de luni, pentru că duminica nu puteam să citesc. Totuși, țineam acea zi. Însă nu poți să nu faci nimic, așa că mă jucam cu mingea! Vedeți absurditatea încercării de a ține legea?

Alții îți spun ce trebuie să faci și, dacă te conformezi, ești un creștin bun. Aceasta este calea exterioară; nu este calea lui Dumnezeu. Calea lui Dumnezeu este o cale interioară, pentru că Duhul Sfânt îți va revela gândul lui Dumnezeu în duhul tău. Dacă ești destul de liniștit, El îți va vorbi. El îți va spune ce este din Domnul și ce nu este din Domnul. Prin intuiție creștem în Isus Cristos. Odată ce ești mântuit, ești un copil și intuiția spirituală va începe să lucreze. De fapt, copiii trăiesc prin intuiție. Nu este o intuiție spirituală, dar e totuși intuiție. Câteodată, vedem că un copil se duce imediat la o persoană anume, dar se ferește de alții în mod intuitiv. Însă, pe măsură ce creștem, intuiția începe să descrească și cunoașterea intelectuală începe să se dezvolte. Nu mai trăim prin intuiție, ci prin mintea noastră.

Noi nu avem nevoie de nimeni să ne spună ce să facem, pentru că Duhul Sfânt ne atinge intuiția și ne lasă să cunoaștem voia Lui.

Acesta este felul în care creștem și acesta este felul în care Îl slujim pe Dumnezeu.

Închinarea

A treia funcție a duhului nostru este închinarea. După ce credem în Domnul Isus, duhul nostru este viu pentru Dumnezeu și ne închinăm Lui în duh și în adevăr. Închinarea nu este un gest exterior; închinarea are loc în duhul nostru. Bineînțeles, când există duhul lăuntric, atitudinea exterioară urmează în mod natural. Ce trist este că azi creștinismul este mai mult o atitudine exterioară decât o părtășie lăuntrică cu Dumnezeu! Dacă, într-adevăr, ne exersăm duhul, rezultatul va fi că omul dinăuntru – care este Cristos din noi – va crește spre maturitate. Aceasta este calea de a-L cunoaște într-adevăr pe Dumnezeu.

Deci povara mea este pur și simplu aceasta: Dumnezeu te-a mântuit și ți-a dat toate resursele ca să crești spiritual, dar tu trebuie să cooperezi și să îți exersezi duhul. Trebuie să lași ca Duhul lui Dumnezeu să-ți vorbească și trebuie să fii aproape de El și să fii liniștit ca să poți auzi glasul Lui. Adu-ți aminte: calea creștină este o cale lăuntrică a vieții; nu este exterioară.

Să ne rugăm:

Doamne iubit, Te lăudăm și Îți mulțumim pentru că nu numai ne-ai mântuit, ci vrei să ne mântuiești în chip desăvârșit. Îți mulțumim pentru mântuirea completă pe care ai pregătit-o poporului Tău. Dă-ne discernământ! Du-ne înapoi la lucrarea Ta originară. Te rugăm să ne înveți cum să ne exersăm duhul. Învață-ne să ascultăm de Tine, ca viața Ta să crească înăuntru nostru și să ne pregătească să Te întâlnim și să fim mireasa Ta. Îți cerem în numele Tău scump. Amin.